

הונאה בכלי-בוטק

אולם רובין, שידע שתקליטיו פגומים, הכין להם הפתעה נגדית. הוא הביא פטיפון משוכלל, שכמוהו יש בארץ כמה בודדים, ורצה שישימיעו את התקליטים הפגומים בפטיפון זה. מעלתו של פטיפון מיוחד זה שהוא מתגבר על פגמים בתקליטים, מיגרעתו, שהוא יקר עשרות מונים מהפטיפונים הסטנדרטיים, כמו זה שהביאו

אמרגן רובין
— זו הייתה פירסומת טובה

מפיקי כל־בוטק לאולפן וכמו אלה שנמצאים בבית מרבית הילדים שרכשו את התקליטים הפגומים. ההמחשה של הפגמים בוטלה, אך רובין הבטיח שכל ילד שיביא תקליט פגום, על פי סטנדרטים של פטיפונים רגילים, יקבל תקליט חדש או שכספו יוחזר לו, ללב־ארי ולאורגד לא היה ברור מדוע רובין כל כך מאושר אחרי התוכנית, הוא לא הוצג בה באור החיובי ביותר. רק עתה, שנה וחצי אחרי השידור, כשהגיעה אליהם פנייה של עורך־דין חיפאי, הם הבינו לאספר להם שהתקליט אמנם יופיע בטלוויזיה, התברר כי מיד אחרי התוכנית טילפן רובין לפירסומאים בינג ליניאל ואמר להם: "אני יכול להחזיר פירסומת לתקליט בטל־ווזיה, בשביל זה אני רוצה 50 אלף לירות."

בינג ליניאל וב־לובנד תלמה, שתלהבו מהאפשרות לפרסם בטלוויזיה את התקליט שבהפקתו היו שותפים, עמדו אמנם עם רובין על המקח, והורידו את הסכום ל־15 אלף לירות, כמובן שרובין לא טרח לספר להם שהתקליט אמנם יופיע בטלוויזיה, אך יושמך בה וההופעה שלו בטלוויזיה בוודאי שלא תביא לקידום מכירתו.

כמובן שאחרי השידור סרבה חברת בלו־בנד תלמה לשלם את 15 אלף הלירות לרובין, אולם רובין עומד על שלו. הסביר השבוע רובין להעולם הזה: "הסכום זה הסכום וצריך לכבד אותו. אני לא אמרתי להם מה יש בשידור, אבל הם גם לא שאלו אותי. הבטחתי שהתקליט יופיע בטלוויזיה ובכך קיימתי את חלקי בהסכם. חוץ מזה, אני לא חושב שהשימוץ את התקליט בכל־בוטק."

עורך־דין, שמונה כבורר, יצטרך להחליט בסוגייה: האם רימה רובין את בלו־בנד תלמה, או שהביקורת בכל־בוטק משמשת כעידוד מכירות.

מפיקי התוכנית כל־בוטק חכמו ידיהם בהנאה. זה עתה סיימו להקליט את אחת התוכניות הטובות ביותר שהוקלטו לדעתם. גזעון ל־ב־ארי ואריה אורגד רכזו זה את זה. זה היה לפני כשנה וחצי. ל־ב־ארי, היום מנהל הרדיו, היה מפיק כל־בוטק ואורגד הגיש אז את התוכנית.

להפתעתם הרבה היה ה"קורבן" שלהם מרוצה לא פחות מהם. אבשלום רובין, מפיק מופעי בידור ותקליטים, הועלה על המוקד באותה תוכנית, אולם, כשהוא יצא ממנה הוא נראה שמח וטוב לב. בקשתו היחידה הייתה לטלפן, והבקשה נענתה ברצון.

תוכניות הכל־בוטק, המשודרות מדי יום שלישי בשבוע, אינן בשידור חי, הן מוקלטות בוקרו של אותו היום. באותו יום שבו הופיע בתוכנית אבשלום רובין, דנה התוכנית באחד מתקליטי הילדים השעוררייתיים ביותר שהופקו אי־פעם, תקליט פסטיבל הזמר לילדים.

לכל־בוטק היו שלוש שאלות מרכזיות לרובין: האחת, מדוע

מנחה אורגד
— זו הייתה התפקה

התקליט כל כך יקר, השניה: כיצד הוא העז להכניס לתקליט ילדים גינגל פירסומת מיסחרית והשלישית: מדוע איכותו של התקליט כה גרועה ומדוע בשוק מסתובבים תקליטים פגומים שאינם ראויים לשימוש.

לגבי השאלה הראשונה טען רובין שהתקליט הוא טוב, ולכן מחירו יקר יותר. לגבי שאלת גינגל הפירסומת פרש רובין בפני הצופים את מסכת קשריו עם חברת בלו־בנד תלמה והפירסומאים שלה בינג ליניאל, רובין סיפר שב־לובנד תלמה באמצעות בינג ליניאל חתמו איתו על חוזה בדבר הסתה החברה למופע של פסטיבל הזמר לילדים ולתקליט שהופק בעיקבות המופע. בלו־בנד תלמה היו מעוניינים לקדם את מכירות אחד המוצרים שלהם, חטיף שנושא את השם רינגו. "אין בכך כל פסול", הסביר רובין, "אם לא הייתה החסות של רינגו, אי אפשר היה להפיק את המופע ואת התקליט ומי שהיה נפגע זה הילדים."

לגבי איכותם של התקליטים הכינו מפיקי התוכנית, כך הם חשבו, הפתעה לא נעימה לרובין, הם הביאו לאולפן כמה תקליטים פגומים והתכוונו להשמיע אותם מעל גבי הפטיפון.

רעבה, ורוצה לאכול ארוחת ערב, הזמין אותי לבוא לבית הוריו ושם יתנו לי אוכל.

נסענו באוטובוס לביתו. אמו רי אחרת הצעירה היו מאוד איכות וחביבות אלי. אכלתי, עשיתי מיקי לחת ואו הצטרף אלינו בחור נוסף, ששמו משה, וויקטור אמר שגם הוא יבוא איתנו לדיננגוף לבלות את הערב.

כשיצאנו לדיננגוף, שני הבחור ריגם לקחו אתם סדינים מהבית, וגם הם התכוונו לישון בחברתי בשפת הים.

"נורא אגרסיבי". התעכבנו לדיננגוף, שתינו בירה בבית־קפה. אני שתיתי בערך ארבע פחיות בירה. אני בטוחה שלא יותר, כי בדנמרק אני רגילה לשתות.

כשהגענו לשפת הים היו שם הרבה אנשים, לידנו, במרחק של כ־50 מטר, ישבה חבורה גדולה ושרה שירים. לפנינו, ליד המים, ישב בחור בודד. לא חשתי כלל, הבחורים פרשו את הסדינים

תחת הסוכה של המציל ושכבנו. אני שכבתי ליד ויקטור, ומשה שכב מצידו השני. הייתי לבושה בחולצת טריקו, הצאית ותחתונים, כלי חזיה, ויקטור התחיל מייד לגפף אותי בפנים, בחזה ובריכיים. אבל אני הייתי עייפה מאוד וביקשתי ממנו להפסיק. אמרתי לו שאינני משתמשת באמצעי־מניעה ואינני יכולה לקיים מגע מיני. אבל הוא לא הפסיק ומלמל כל הזמן: "תני לי ללטף אותך רק עשר דקות."

לבסוף קמתי ואמרתי שאני רוצה להצטרף לחבורה הגדולה ש־ שרה וצחקו. ויקטור ומשה באו איתי, ישבנו שם. בחבורה עישנו משהו ריחני ושמו משה חריף מתוך בקבוק שהציעו גם לי. אבל אני לא ידעתי מה זה, לא שתיתי. כאשר חזרנו למקום בו היו ה־ סדינים שלנו, שכבתו אני בתוך ושני הגברים לצידו. הם התחילו להתפשט ונשארו ערומים לגמרי. ויקטור התחיל לגפף אותי שוב. גם הפעם חזרתי על דברי שוב ושוב. אבל הבנתי שהוא רוצה לשכב איתי, הוא אמר לי שאם אתנגד הוא ירצה אותי. הוא גם נופף את אגרופו הקמוץ מול פני. הוא נהיה פתאום נורא אגרסיבי ואני פחדתי. אבל קמתי וברחתי לעבר הבחור שישב לפנינו ליד המים. ביקשתי ממנו באנגלית ש־ יעזור לי אבל הוא כנראה לא הבין, כי לא עשה כלום. לא רצתי אל החבורה, כי ידעתי שהם מעש־ גים ושותים והבנתי שלא תהיה לי ישועה מהם.

כשחזרתי לויקטור הוא משך אותי בחולצתי, החזיק בצווארי והפשט אותי, ואז הבנתי ששום דבר לא יעזור לי, וכדי לגמור את הכל יותר מהר חיבקתי אותו. **בתחתונים בלבד.** אחרי

שסיים הוא אמר לי שגם משה רוצה לשכב איתי. כדי למשוך את הזמן ולנסות להימלט אמרתי לו שאני צריכה להתרחץ בים קודם, ובתחתונים בלבד ניסיתי ללכת ל־ מים. ויקטור רצה לעצור בעדי. אבל בחורים שהבחינו בכך אמרו לו שיתן לי להתרחץ בים אם אני רוצה. הוא הניח לי. פתאום רא־תי מלונת נוסעת על הטיילת ועליה מהבהב אור כחול. הבנתי שזו מישטרה ורצתי אליהם. הייתי במחתונים בלבד וכנראה מפוחדת מאוד. הם הרגיעו אותי, ובאו לחפש את ויקטור ומשה. כאשר הגענו למקום היו שם הסדינים וזוג נעליים של אחד הבחורים, אבל ויקטור ומשה ברחו מהמקום. לקחתי את הדברים שלי, המישט־ רה החלימה את הדברים של הגב־ רים, ומסרתי תלונה במישטרה. **עד כאן דברי התעורר.**

כאשר סיימה את עדותה, נסעה אנה לנמל־התעופה וחזרה לארצה. עוד תירת שתוכל לספר בדנמרק כמה שונים המוסר וההתנהגות בישראל מאלה המוכרים בארצה. יש סמך עדותה זו אשר נתנה לאלתר בבית־המישפט, החליטה הפרקליטות להגיש כתבי־אישום

נגד ויקטור ארביב על מעשה מגור נה. הוא הודה באשמה, ואחרי כ־ עון ארוך של סניגורו, אריה שר־ עבי, נידון לקנס של 800 שקל ו־ מאסר על תנאי.

מישפט

החסיון שלא כיסה

התביעה העדיפה לעכב

הליכים ולא דגלות שמו

שז מודיע מישטרה

כאשר נתפסו שלוש סוליות חשיש בחצרו של חמד עבד־אללה האדי בלוד, חשש כי נחרך גורלה וכי הוא יבלה את השנים הקרו־ בות בכלא. מלבד החשיש בכמות של קילוגרם 750 גרם, נמצאו בביתו של חמד גם נרגילה המיו־ עדת לעישון חשיש, וסכינים המיו־ עדים לחיתוך הסם ולעבודו. כאשר נפתח המישפט לפני ה־ שופט המחוזי אורי שטרומן בתל־ אביב, הפתיע הסניגור, נחמן בטי־ טו, את התביעה. הוא הציג רק שאלה תמימה אחת לאיש־המישט־ רה, שהעיד על מציאת החשיש: "מי מסר לכם כי הנאשם מחזיק בחצרו סמים?"

התשובה על שאלה זו הייתה מגלה את שמו של מודיע מישט־ רי, והמישטרה לא הייתה מעוניינת בכך. לכן ביקש איש־המישטרה כי השופט יאשר אי־גילוי שמו של המודיע.

חסיון למודיע מישטרי מוסדר בחוק. כדי שאדם יזכה בחסיון כזה, חייבת התביעה להגיש לבית־המישפט תעודת־חסיון, החתומה על־ידי שר־הפנים, ואשר בה מפר־טות הסיבות לאיסור גילוי השם. חשיפת המודיע, ברוב ה־ מיקרים שבהם הוגשו תעודות כאלה, לא חלק עליהן בית־המישט־ שופט שטרומן כיהן זמן רב כי שופט ברמלה, והוא בקיא באוכ־ לוסיה העבריינית של העיר. לכן ביקש השופט, כי קודם כל תומצא לידו תעודת כנרש בחוק, ואז ישקול בדבר.

אחרי חתימה קצרה, הגישה ה־ תביעה לבית־המישפט את תעודת־ החסיון הנדרשת, חתומה בידי שר־ הפנים יוסף בורג, אשר פירטה כי כדי לשמור על חיי המודיע, וכדי שלא לפגוע ביעילות פעולתו־ תיה של המישטרה, מבקש השר, כי ינתן חסיון, ולא יתגלה שמו של המודיע בתק.

אך השופט לא הסתפק בכך. הוא הזמין את איש־המישטרה ל־ חוש באוזנו את שמו של המודיע, ואחר־כך שקל בדעתו החליטי, כי אינו מקבל גם את תעודת־החסיון. כיוון שהחוק השאיר לו שיקול־ דעת בנידון, הוא תבע מהמדינה למסור את שמו של המודיע, כדי שהסניגור יוכל לחקרו בחקירה נגדית ולברר את האמת. **ביטול התביעה.** בשלב זה עמדה לפני התביעה הכללית ברי־ רה אחת: לגלות את שם המודיע, כצו בית־המישפט, או לבטל את התביעה. היא בחרה בדרך השנייה. ביקשה עיכוב־ההליכים בתק־ו־ הוגשה ליועץ המישפטי.

מישפט

המיליון חסר ברומה

חמישה מיליון פרנקים

שבשווייץ לא הצינו

את התייר ממאמר על חוב

"יש לי חמישה מיליון פרנקים בבנק בשווייץ. הינה מיספר החש־ בון. יש לי גם מאה אלף דולאר בחשבון בנק בפלורידה." זעק יו־ סף קוהי, תייר מאיראן, בבית ה־

מישפט בתל־אביב. קהי נאשם בכך שהתגורר מלון פלאזה בתל־אביב כמה ימ־ וצבר חוב למלון בסך כ־750 שקלים. לאר שהם 4500 שקלים, נעלם מהמלון בלי לשלם את חו־ ונעצר בנמל־התעופה כאשר ב־ סו אין אגורה, אלא כרטיס־ט־ לחו־ל בלבד. כאשר נעצר, הציג מיסמכים מוכיחים, כי יש לו חשבונית־ו־ לשווייץ ובארצות־הברית, ולט־ תו יש בחשבונית אלה מילי־ שקלים. אולם בעודו נעצר, וכא־ אין בידו בישראל פרוטה או־ לא יכול היה אפילו להתקשר ל־ קים בחוץ־לארץ ולקבל כסף.

מיכרוד בתי־אפשרי. הועמד לדין לפני שופט־הש־ דויד בר־אפיר, וסניגורו, י־ שהם, ביקש ארכה מהשופט לנסות להביא לישראל חלק מו־ של הנאשם להסדר חשבונות עם מלון ולביטול את החביעה. ה־ גור פנה לסגן הקונסול השווי־ ב־ישראל והציג לו את מיספר ד־ בון־הבנק של לקוחו וביקש עזרתו. אך הדיפומט הסביר, בגלל חוקי־הבנקים בשווייץ יכול אף לברר כמה כסף יש בו־ (המשך בעמוד)